

சென்றுகொண்டும், நம்மில்லிருந்து வளிவந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. ஆனால், சில நொடிகள் மட்டும் நம்முள் இறங்கிவிடுகின்றன. எங்கோ சென்று தங்கியும் விடக்கிறது. ஏன்? காரணம் தரெயாமலயே. எல்லோருக்கும் ஓரே நிகழ்வுதான் உள்சென்று கும்மா என்றால், கிடயைபு. அப்படி நிகழ்ந்தது எனில், யிணியாரம் போட்ட பள்ளிமாணவர்களையுபுபு என்று சீருடைய அணிந்து ஒன்றுபோல் அல்லவா எல்லோர் கவிதையையும் திகழவேண்டும்? வெவ்வேறு நொடிகள், வெவ்வேறு மனங்களில் புகுந்துவிடுகின்றன. அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

நான் ஏற்கனவே என எழுத்துக்கள் புற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, சில சமயம் நான் இயற்கையாகவும், சில சமயம் வெறும் பெண்ணாகவும் வாழ்வளாய், சில சமயம் எங்கும் நிறைந்து காற்றையுபுபு போலக் காணப்படும்பவளாகவும், சில சமயம் காற்றையுபுபு போலவே கண்ணுக்குத் தரெயாமல, உருவமற்று எங்கேயும் இல்லாதவளாகவும் கட்ட ஆகிவிடுகிறேன். எனவே, எனக்கென எந்த வரையறையையும் வகுத்துக் கொள்வதில்லை. அப்படியே

எதிர்ப்படும் நொடிகளில் கரையிறேன். அதில் சிலவற்றை கவிதையாகக் முயன்று பார்க்கிறேன். சில சமயம் மன நெகிழ்வை, பல சமயங்களில் கையாலாகாத தனத்தை கவிதையாக்கித் தீர்த்துக்கொள்கிறேன். கழுந்தகைகள் விளையாமல் போது ஓரே மண்ணை நீர்ப்புறியுபுபு பிசைந்து பலவிதமான தின்பண்டங்களாக உருமாற்றி பரிமாறுகிறாற்பு போல.

ஒவ்வொருவரின் முகச்சாயலைப் போன்றே அவரவரின் 'நடை'ச் சாயலும் தனித்தனி. ஒரு கவிதையைக் கையாடிக் கொள்கக் கூடாது. எனவே, ஏற்கெனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட சொற்களையே கீழிறங்குகின்றன. மறுபடியும் படித்துப்பார்க்கும் பொழுது, அல்லது ஏதோ ஒரு மூலையில் திக் கி ஏறிந்துவிட்டு எடுத்துப்பார்க்கும் பொழுது, சில சொற்களை மாற்றலாமா? இன்னும் நயமும் பொருளும் கவிதையைக் கும்மேபடும்போது என்று தோன்றுக. பல சமயம் கையாடிக் கொண்டு காற்றையுபுபு போல அலகை கழிக்கும். பல சமயம் மூதலில் போட்ட சொற்களையே ஏற்க்குறி அய சரியாயிருக்கிறது என்று மறுபடியும் அதே சொற்களையுபுபு போடும் உண்டு. (நான் எழுதியவற்றைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துத் திரும்பத் திரும்பக் கொண்டேயிருக்க மாட்டேன். அது பக்கக் பக்கக் பிபிக் காமல் போய் விடும்.)

உரையடை என்பது நமக்கு சற்றே தளர்ந்து, அல்லது நீளமான கயிறு கொண்டுகட்டப்பட்ட சொற்குவியல் எனத் தென்படும். ஆனால், கவிதையை மிகக் கும்முகிய வடிவில் ஆழப்பொருள் கொண்டுகு, வெட்டி ஏறிதது, வெட்டி ஏறிந்து _இடப்பட்ட சொற்களையுபுபு உருவாக்குவதாய் இருக்கிறது. இந்தச் சொற்குவியலும் கட்டநான் பிறந்து, வளர்ந்து, சார்ந்து, இடம், பாரம்பரியம், சற்றுச்சிழல் ஆகியவற்றால் என்காதுகளால் ஏற்கெனவே கட்டியுபுபு பழக்கப்பட்டுகு என்குள் படிந்து இருக்கும் சொற்களாகத் தான் இருக்கும்.

இன்னமும் பல புதிய சொற்களைத் திரும்பத் திரும்ப மனதிற்குள் உச்சரித்து, உபயோகித்துப் பழகிப்பழகி அதை எனதாகக் கிய பின்னரே படபைபில் உபயோகிக்க முடிகிறது. கல்வியும், அதனால் பற்றி அறிவும் இன்னமும் பல சொற்களை நமக்கு வழங்கலாம்.

ஒரு மரம் எப்போது காயக்கத் தொடங்கும் என்பது நமக்குப் புரிகிறதா? பிறப்பு, ஒரு இறப்பு எப்போது நிகழும் என்று நமக்குப் புரிகிறதா? இவையெல்லாம் இயற்கையின் நிகழ்வுகள். எனவே அவை புதிர் எனலாம். ஆனால் வாழ்க்கையையும் இயற்கையையும் எழுதும் கவிதை புரியவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? புரியாமல் போனால் ஒதுக்கிவிடு என்றோ, படிக் கவணேடாம் என்றோ சொல்லிவிடலாமா? நாம் எழுதுவது இன்னொருவருக்காக மட்டும் அல்ல என்ற நிலை. இன்னொருவருக்காகவும் தான்கலைகள் என்று சொல்லப்படுவதனால், அந்தப் புரிதலை வரவாக்க நம்மால் ஆன முயற்சிகளை மறக்கொள்ளலாம். எழுத தாளரூம் வாசிப்பாளரூம் இணைந்து, வாழிப்பண்புவம் கொஞ்சம் தள்ளிவடையச் செய்யலாம். சிறிதளவனேமும் மனக்கடலும், உழைப்பும் இல்லாமல் எதுவும் புரிதல் சாத்யமல்ல. எல்லாச் சொற்களும் புரியாததான் வணேடும் என்றால், கவிதைக்கு பதில் தொடர்ந்து அகராதி படிக் கலாம். அதிலும் ஒரு சொல்லுக்கு ஒன்றுக்கும் மறேபட்ட, சில சமயம் ஐந்துவகை பொருள் கட்ட கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். அப்போது அகராதியும் கட்டகூழ்ப்பமும் இருண்மையும் நிறைந்ததாய்த் தோன்றலாம். சொற்கள் சில சமயம் அகராதியில் வினைச் சொல்லுக்கு வறோகவும், பெயர்ச் சொல்லுக்கு வறோகவும் (படி) மாறுபடலாம். முழுக் கவிதைக்கும் சொற்களைப் பிரித்து அகராதியின் பொருள் கற்றினால் மட்டும் நமக்கு அது புரியுமா?

சிறு வயதில் பல பாடல்கள் தமிழ்ப்பாடத்தில் இப்படித் தரப்பட்டிருக்கும். தனித்தனியாய் பொருள் விளங்கும் எனக்கு, ஆனால் எதற்காக இந்தச் சொற்கள் என்று புரியாமலும் திண்ணுவனே. பழந் தமிழில் இருண்மை இருந்ததில்லையா? சொற்களுக்கு மீறியும், சொற்களின் இடையிலும், சொற்களின் அடி ஆழத்திலும், சொற்களை உபயோகிக்கும் படபைபாளியின் எண்ண ஓட்டத்திலும், உடன் இருப்போரின் வாழ்க்கையிலும் என கொஞ்சம் கொஞ்சம் கலந்து புரிந்துகொள்ளலாம். அப்படி முற்பட்டால் கவிதை மட்டும்ல்ல, அரசியல் நட்பு, துரோகம் என உலகின் அனதைதும் நமக்குப் புரிய வராம். வரலாம்

எந்தப் பத்திரிகையும் கட்டேதற்காக எழுதித்தரும் பழக்கம் என்னிடம் இல்லை. ஏற்கெனவே எழுதிவைத்திருக்கும் கவிதைகள் அனதைதும் சூட்சூட விற்பனையாவதில்லை. விற்பனையைக்காக எழுதவும் இல்லை. என்னிடம் அப்படியே இருக்கும். என்கவிதையை அப்படியே பிரசுரிப்பார்கள் என்ற உத்தரவாதம் இருந்தால் கட்டேதற்கு அனுப்பிவைப்பனே.

[□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□]

படிக் கவில் லை என்று பிரசுரிக் கவில் லையெனில் எனக் கவைசம் ஒரு கவிதை லாபம் .
மற்றுமொரு முறை கடை டால் மறுப்பனே . எனக் கவிதை பிரசுரமாகாவிட டால் அந்தப்
பத்திரிகைக் கும் குறை ஏதும் வராது . எனக் கும் எந்த பாதிப் பும உண்டாகாது . (இலக்கிய
இதழ்களில் கட்ட சில சமயம் வரிகள் வெட்டப் பட்டு விடுகின்றன .)

புதுச்சட்டை மீ து மகோகம் வகைக் கும் குழந்தையைப் போன்றுதான் என மனம் .
புதிதாக ஒரு கவிதை அல்லது சில கவிதைகள் என்று அது பிடித்திருக்கிறார்ப்போல்
தோன்றும் . சில நாட்களில் அதிலிருந்து மனம் விடுபட்டு விடும் . இப்பொழுதெல்லாம்
நான் ஒரு பொருள் குறித்து பல கவிதைகள் எழுதி கொடுத்தாக ஆக்கிவகை கிறேன் . உடல் ,
குப்பை , கிரிக்கெட் , மருத்துவமனை , எதையு பற்றியும் . ஒரு கருப்பொருள் ஒரே
கவிதைக் குள் அடக்க முடியும் என்று தோன்றுவதில்லை . ஒரு மஜேயின் மீ து
வகைக் கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொருள் . அதன் மீ து விழும் ஒளி மற்றும் இருள் சார்ந்து
மாறுபடும் . எனவே சூற்றி இருந்து அஹட்டே பொருளை வரைபவர்களின் பார்வைக் கறேப்
அது நியாயமாக மாறும் . அதுபோல நான் அந்த ஒற்றைப் பொருள் மீ து நிறைய ஒளியையும்
நிழலையும் பாய்ச்சி தள்ளி நின்று சொற்களால் வடிவமைக்கிறேன் . அதில் அந்தந்த
நாளில் என்னுடைய மனநிலையின் சகோகம் , கோபம் , சந்தோஷம் என அன்றைய நாளின்
தபிக் கலான உணர்ச்சியையும் முன்னர் அந்த நிகழ்வு நடந்த நாளின் காலத்தையும்
(மழை , வயியில் , சப்தம் , நிசப்தம்) சேர்த்து கவிதையாகக் குகிறேன் . எழுதிப் பார்க்கும்
முயற் சியாளனாகத் தான் என்னை நான் கருதிக் கொண்டு இருக்கிறேன் .

எனக்குப் பிடித்த கவிஞர்கள் ந.பிச்சமீர்த்தி, நகுலன் தொடங்கி ஸ்ரீ நசேன் ,
கோசினரா, வயியில் வரை . வாழ்க்கையின் பதிவையும் , அதில் நரேமயையும் , சிறிதளவே
சொற்களையும் கொஞ்சம் ஏன் என்ற களே வியையும் , இடையிடையே சற்றே

வெற்றிடத்தையும் உள்ளடக்கிய கவிதைகள் பிடித்தமானவை.

கவிதைக்கான வெளியும் வரவேற்பும் இப்போது அதிகரித்திருக்கிறது என்று நான் ஒப்புக் கொண்டால், இரூண்மை என்ற சொல்லுக்கே இடமிருந்திருக்காது. கவிதை பரவலாக கப்பட்டு இருக்கிறது எனலாம். அதில் ஆழமும் குறைந்திருக்கிறது. நவீன கவிதைகளில் நாட்டம் கொண்ட உருவான பல கவிஞர்கள் வயிற்றுப்பிழைப்புக்களை வெகுஜன இதழ்களில் ஆங்காங்கே நடப்பட்டு பணியாற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களால் ஒரு சில பக்கங்களை மட்டுமே வெகுஜன இதழ்களில் தக்கவதையுக்கொள்ள இயலுகிறது. அதிலும் சில சமரசங்களும் உண்டே, அட்டையில் (நடிகை) பெண்ணையோ, பிபக்க அட்டையில் பட்டப்புவை நகை அணிந்த பெண்ணின் விளம்பரத்தையோ, அசட்டுத்தனமான ஜோக்குகளையோ, உண்மையான படபாளியை இழிவுசெய்யும் விதமான பதிவுகளையோ நிச்சயமாக நீக்கவோ, மறுக்கவோ இயலாது. இதுபோன்ற பெரும்பக்கங்களாக இடையில் சிக்கிய சில பக்கங்கள் என நவீன இலக்கியமும் அச்சேறுகிறது. நிறுவனத்தினர் அதற்கு மட்டும் இடம் ஒதுக்கித் தர சம்மதிக்கிறார்கள். நவீனம் இல்லாத வெகுஜன இலக்கியம் இப்போது சாதாரண இல்லை. எனவே நவீனம் போன்ற போலிகளும் சில சமயம் நவீனமும் அச்சேறுகின்றன. நான் சார்ந்த சில கொள்கைகள் மட்டும் என இவகைகளிலும் சமரசம் உண்டு. வெகுஜன சினிமாகளில் விமர்சனங்களும் பக்கம்பக்கமாக வெளியாகின்றன. இதுதான் தற்கால நிலை. இது நான் கருதுவது.

முதலில் நான் ஒரு உயிர். பின் தான் நான் பெண். பின் முதியவள், பின் குடும்பத்துள் இருக்கும் ஒரு முதியவள், பின் இந்த மதத்தசை சார்ந்தவள், இன்ன சாதியசை சார்ந்தவள், இந்தப் பொருளாதாரத்தசை சார்ந்தவள் என அடக்கடக்காக என்னாலும் உணரப்படுகிறது. மற்றவர்களாலும் உணர்த்தப்படுகிறது. பெண் சில நிகழ்வுகளை எழுதித் தான் ஆக வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் 50களில் என அம்மா பசேய அபிப்படைப்பெண்ணியம், நேற்று என்னால் பசேபட்ட அபிப்படைப்பெண்ணியம், இன்றும் பசேப்படுகிறது. அடுத்த தலமைறையும் அதைத் தான் பசேவணை பிவரமா? இதுபோன்ற சமூகக்குத்தளப்படும் போது ஒரு எல்.கே.ஜி ஆசிரியர், தான் முதிர்ந்துவிட்டாலும் கற்றுக்கொடுக்கும் பாடம் அதுவாகவே இருப்பதைப் போன்று என்னுள் ஒரு பெரும் சலிப்பை உண்டாக்குகிறது. பெண்ணை மதிக்க வேண்டும், அவளை வெறும் உடலாய் பார்க்கலாகாது. கமைமை, விவாகரத்து என இன்னமும் பலதும் தவறாகவே பார்க்கப்படுகிறது; பார்க்கப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால், நான் பெண்ணியம் சார்ந்த எழுத்துக்கள் மட்டுமே எழுதுவனே என்று என்ன ஒரு கட்டுக்கால் அடையுது கிடையாது. சரியானுக்குக் கீழே இருக்கும், உலகின் மறைபரப்பில் இருக்கும் அனாதையையும் எழுத எனக்குத் தோன்றிய போது, தோன்றிய விதம் எழுத எனக்கு முழு உரிமை உண்டு. என்ன எழுத வேண்டும், எப்போது எழுத வேண்டும் என்று யாரும் சொல்வது எனக்குத் தேவையற்றது. பெண்ணியம் மட்டுமே எழுதுவனே என்ற சிபுரையோ, பெண்ணியம் என்றால் காத

தபிரம் ஓடுவனே என்ற அடமரோ இரண்டாமே எனக்கு ஓவ்வாதது.

கலகைகளிலுமே பணைகளின் பங்களிப்பு குறைவானது. பணை பாடகர்கள்க்கு பக்கவாதியம் வாசிக்க மாட்டனே என்று சொல்லி அவமானப்படுத்திய பல பிரபல வித்வான்கள் அன்றும் உண்டு. பணைகள்க்கு பக்கவாதியம் வாசித்துவிட்டதாலயே ஆண்களால் ஒதுக்கப்பட்ட பக்கவாதியகாரர்களும் உண்டு.

90கள்க்குப் பிறகுதான் பணைகள் எழுதவந்தனர் என்பதும், பணைணியம் பசுகின்றனர் என்பதும், பணைமொழி என்பது ஒரு சிலரின் கவிதைகளில் மட்டுமே இருப்பதாகக் கபுறுவதும் அபத்தம். பணைமொழி என்பதை உருவாக்கும் பணியில் இப்போதிருப்பவர்களும் பங்காற்றியிருக்கின்றனர். அவ்வளவே. இவர்களாலும் தனியான பணைமொழியையோ, பணை உரையாடலையோ சாத்யமாகக் முடியவில்லை. அதற்கு இன்னமும் நிறையப் பாடப்பட வேண்டியுள்ளது. 70, 80களில் பணைகளால் எழுதப்பட்ட பணைணியம் சாரந்த கவிதைகளும், சாராத கவிதைகளும் உள்ளன. பணை உடலைப் பற்றிப் பசும் கவிதைகள் முன்னமே இருந்தன. பணை உடல் கொண்டாட்டம் என்பதும் உரையாடலையில் 70களில் படக்கப்பட்டதுள்ளன(அம்பை, ரோஹிணி போன்றவர்களால்). பணை காமமும், ஆண் உடல் நிராகரிப்பும், தன்னுடல் கொண்டாட்டமும் சமீபத்தில் உருவாயின. ஆனால், அவைமலைநாட்களில் நீண்டகாலத்திற்கு முன்னமே பசேப்பட்ட கருப்பொருள்கள் தான். தமிழில் சமீபத்தில் அவற்றின் சாயல் கொண்ட உருவாயின.

ஆனால் இந்தக் கவிதைகள்க்கான எதிர்வினை என்பது மிக மோசமானதாக, மலின்படுத்துவதாகவும், 'ஓழக்கம் சிதையும' என்ற பரப்புரையும் தவேக்கைக்கு அதிகமாக எழுந்தன. அதாவே பணை உடல் மொழிபற்றிக் கபுறுதல் கவனம் ஏற்படக் காரணமாகியது. பணை உடல் மொழி என்பது ஒரு புதிய கதவு சிறிதே திறந்தது. அது பீறிட்டுக் கிளம்பி தற்போது சற்றே அடங்கிவிட்டதனை எண்ணுகிறனே. ஒரு பணை ஆண் உடலை நிராகரிப்பது, சுயபால் காமம், பணை காமம் என எழுதப்பட்ட கவிதைகள் ஒரு சில தரப்பு உடல்களை மட்டுமே பதிவு செய்தன எனலாம். விளம்பரப் பத்தில இடம்பெறும் பணைகளைப் போன்றோ, ஊடகங்களில் தொகுத்து வழங்கும், செய்தி வாசிக்கும் பணைகளைப் போன்றோ அழகும், மினுமினுப்பும் மட்டுமே நிறைந்ததல்ல உலகம். இளமையிலயே மார்பகப்பற்றுநாய்க்கு ஆளாகி மூலகைகள் நீக்கப்பட்ட பணைகள், பராவம் எய்தாமல் வற்று உடலாக நிராகரிக்கப்பட்ட பணைகள், கழந்தைப் பராவத்தில் வல்லுறவுக்கு ஆளாகி பதினம் வயதில் மனநிலை குறைந்த பணைகள், மாதவிடாய் நிறுப்பின் உபயோகமாகாது என இழிவுக்கு ஆளான பணைக்சள், மனநலம் பாதிக்கப்பட்ட பணைகள், ஆடையற்றுத் திரியும் பணைகள், உடல் மட்டுமே வளர்ந்து மனவளர்ச்சிகுன்றிய பணைகள், மூதிருந்து நோயுற்று, ஆதரவற்று வாழ வழியின்றி பிச்சை எடுத்து எங்கெல்லாமோ அலந்தது திரியும் பணைகள் (ஆண்களும் கபுற) என்று இன்னமும் இன்னமும் பல பிரிவில் நாம் உணராத பணை உடல்கள் பல உள்ளன. (நான் இவற்றில் சிலவற்றை கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் உணர், உணர்த்துத் தலைப்பட்டதுண்டு). இந்த உடல்களையும் நாம் கணக்கில்படுத்துக்கொள்ள

வணேட்டிய தவேயிருக்கிறது. (போரில் கிழிக் கப்பட்டவலை, சாதீ ய மதக கலவரத்தில கிழிக் கப்பட்டவலை இரூக கின றன).

எல்லோருடயை எழுத்துகளும் விமர்சனத்திற்குட்பட்ட வையே. எழுத்து அச்சறே வாசிப்புக்கு உட்பட்ட பின் அது பொதுத்தளத்திற்குள் சின்றுவிடுகிறது. எனவே எல்லோருடயை எழுத்துகளும் விமர்சனத்திற்குட்பட்டது தான். கட்டமும் குழுவாக இணைந்து பாராட்டிக் கொடுப்பதோ, கட்டமும் குழுவாக இணைந்து போட்டு மிதிப்பதோ இரண்டுமே அனாவசியம். கவிதை தரத்தின் அடிப்படையில் நிலைத்து நின்றால் சரி. நிற்காமல் போனாலும் ஏதும் உலகிற்கு பாதிப்பில்லை என்று நினைப்பவள் நான். கவிதைகளால் உலகம் உய்விக்கப்பட்டது என்பதும் கிடையாது. கவிதைகளால் பரேழிவலை உண்டாக முடியும் என்பதும் கிடையாது. அந்தந்த தரணத்தில் கவிதை, கவிதை மட்டும் தான் என்று நினைப்பவள் நான்.

சாதீ ய ஓடுக்குமுறைக்கு ஆளானவர்கள், யுத்தகாலத்தின் பாதிப்புக்காளானவர்கள், சிறுபான்மையினர், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளவர்கள், வளநாடுகளில் வாழ் மக்கள் என எல்லோரும் அவ்வாறு கான வாழ்க்கைப் பதிவை தவேயெனக் கருதி எழுதுகிறார்கள். அதுபோலவே பண்களும். இப்போது பண்கள் நிறைய எழுத வருகின்றனர் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியவில்லை. ஓரளவு வரத்துவங்கி இரூக கின்றனர். (கடந்த தலைமுறை எழுத்தாளரான சுகந்தி சும்பரணியத்துக்கு எந்த அளவு கவனம் கொடுக்கப்பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை) இன்று ஓரளவுக்குப் பண்கள் எழுதவந்தாலும் கட்ட தொடர்ந்து இயங்குவது என்பது பலருக்குத் தட்பைபட்டிவிடுகிறது. இது ஆண்களாகும் கட்டதான்.

இப்போது பண்களின் கவிதை அதிகம் பச்சேப்படுவது ஆண்களுக்கு இழைக்கும் அநீதியாக எப்படி ஆக முடியும்? கவிதையில் பண்கள் என்ற பிரிவு பச்சேப்படுகிறது. அதுவும் ஒரு சிலரை மட்டும் திரும்பத் திரும்பப் பச்சேுகிறார்கள். (தயவு செய்து இதை பொறாமலை என மலிப்படுத்த வேண்டாம்). அவர்களின் முழுப் படைப்பைப்படிக்காமல், உள்வாங்கிக்கொள்ளாமலும் கட்ட ஏதோ சடங்கு போல பெயர்கள் உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

ராஜம் கிருஷ்ணன், சட்டாமணி, சிவகாமி, அம்பை, பாமா இன்னும் பலர் தொடர்ந்து சிறுகதையும் நாவலும் எழுதிக் கொண்டு இரூக கின்றனர். சிறுகதைகளில் பண்கள் பங்கு, நாவலில் பண்கள் பங்கு என குறிப்பிடும் போது, உச்சரிக்கப்படும் பெயர்கள் பொதுப்பட்டியலில் கவனக்குறைவாகவோ அல்லது வேண்டாமென்றோ இணைக்கப்படாமல் போகிறது. சிறுகதையின் வரலாறு குறித்துப் பச்சேும் போதும் புதுமைப்பித்தன் முதல் வாழ்.கோமுவரை சொல்லப்படுகிறது. அவர்களிடம் தனிப்பட்ட முறையில் சின்று கட்டும் பொழுது 'பதிவில் விடுபட்டிவிட்டது என்கிறார்கள். ஆனால், அதே கட்டுரை அச்சறேும் போதும் விடுபட்டிவிட்டது தொடர்கிறது.

இன்றைக்குக் கொண்டாடப்படும் சட்டாமணியை எந்தெந்த இலக்கியப் பத்திரிகைகள் பதிவு செய்தன என்று விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். பட்டியலில் இடம்பெறவும், தனஹ்டு நூல்களின் எண்ணிக்கையை நினையில் வைத்துக் கொள்ளவும் பலர் எழுதுவதில்லை என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் பட்டியல் என்பது இடமேயன்றி சாரந்தது என்பது எக்காலத்திலும் உண்டு.

இவை அனைத்தும் ஆண்களுக்கும் நிரீடுகிறது என்பது உண்மை. ஆனால், பண்களின் வளிச்சத்தால் ஆண்கள் மங்கிவிடுவார்கள்; அது அநீதி என்பதெல்லாம் அர்த்தமற்றது. ஆண்களும் பண்களும் சரியானும் சந்திரனுமா என்ன?

கவிதைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பு என்று, நான் இரண்டையும் வறுவறோக்கக் கருதவில்லை. கவிதையிலிருந்து வாழ்வியலும் வாழ்வியலிலிருந்து கவிதையும் உண்டாகிறது. வாழ்க்கை, கவிதை இரண்டிலும் தளிவும் நிரீமையும் இருக்க வேண்டும்.

கவிதை எழுதும் பண் என்ற அளவில் என் சமீக வளியும் கவிதை வளியும் எப்படி விரிவடைந்திருக்கிறது என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. கவிதை எழுதினாலும், எழுதாவிட்டாலும், எழுத்தறிவு இல்லாத பண்ணையினும் ஆணையினும் அனுபவம், வயதும் நிறையப் படிப்பின்களைக் கொடுக்கிறது. எனவே எல்;லோருடைய அனுபவ வளியும் விரிவடைந்து கொண்டதோன் இருக்கிறது _ அவரவர் கைக்கொள்ளவிற்கு ஏற்ப அளவும் நீர்னை.

கவிஞர்கள் என்றில்லை. யாருக்கும் சூயமிமர்சனம் அவ்வளவு எளிதில் வசப்படாது. தன்னிலிருந்து விலகி தன்னபை பார்த்து நிறைகுறகளைக் காணும் துணிவும் மனப்பக்குவமும் மூதலில் வரவேண்டும்.

சமீகத்தில் வாழும் ஓவ்வொரு மனிதருக்கும் அவரவருக்கென ஒரு அரசியல் உண்டு. தனக்கு சரி என்று பட்டதசை சொல்லவும், சரியில்லாதவற்றை எதிர்க்கவும் கடமை உள்ளது. அதைக் கவிதிஅயாகவோ, கவிதையுடன் களத்தில் இறங்கியோ கட்டப்போராடலாம். எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் என்னை இணைத்துக் கொண்டு பெருங்குரல் எழுப்புவது எனக்கு சாத்யமல்ல. எல்லாவற்றிலிருந்தும் தப்பிப்பதும் சாத்யம் இல்லாதான். என் கவிதைகளில் சமீகம் சாரந்த பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பதிவு செய்யும் போது பதுங்கிக் கொள்வதாகவே கருதுகிறேன். கவிதை எழுதி மட்டுமே ஆற்றாமையைத் தீர்த்துக் கொள்ள என்று எழுதுகிறேனோ என்று கட்டத் தோன்றும். அது கட்டச்

Written by - கிருஷ்ணாங்கினி -

Sunday, 08 February 2015 08:06 - Last Updated Saturday, 14 February 2015 12:16

ஐய்யவிலலலை என்றால இன்னமும் உறுத்தல் அதிகமாகிறது. தாங்க முடியாதவற்றைப் பாரக்க இயலாமல் கண்களை மட்டிக்கொள்வதைப் போல.

இன்றைய நாட்களில் தொலைக்காட்சிகளில் அந்நியச் சரக்கு மொழிபாற்றம் செய்யப்பட்டு மட்டும் பிக்கைகளை வளர்த்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அதுபோன்ற குழந்தைகளின் சாலைகளும், நிகழ்ச்சிகளும் இல்லாவிட்டால் பெரியவர்களுக்கு இணையாக திரை சார்ந்த பச்சைக்களிலும் பாட்டு ஆட்டங்களிலும் குலுங்கல்களிலும் குழந்தைகள் திறமையை வளர்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. மட்டும் பிக்கை ஒரு பக்கம் அழிக்கப்பட்டுக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லும் நேரம் பறக்கும் மனிதனும், பத்து வயது பாலியல் முத்தங்களும் பரிமாறப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

ஐய்யவிலலலை என்றால இன்னமும் உறுத்தல் அதிகமாகிறது. தாங்க முடியாதவற்றைப் பாரக்க இயலாமல் கண்களை மட்டிக்கொள்வதைப் போல.

ஐய்யவிலலலை என்றால இன்னமும் உறுத்தல் அதிகமாகிறது. தாங்க முடியாதவற்றைப் பாரக்க இயலாமல் கண்களை மட்டிக்கொள்வதைப் போல.

- ஐய்யவிலலலை என்றால இன்னமும் உறுத்தல் அதிகமாகிறது. தாங்க முடியாதவற்றைப் பாரக்க இயலாமல் கண்களை மட்டிக்கொள்வதைப் போல. -

01-

வலி நிரம்பிய பகைளாக

படி ஏறி வருகின்றனர் மக்கள்.

ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும்

Written by - கிருஷ்ணாங்கினி -

Sunday, 08 February 2015 08:06 - Last Updated Saturday, 14 February 2015 12:16

முதியோர்களும் மற்றும் இளைஞர்களும்மாக
மருத்துவ மனை எப்போதும் முன்கல்களாலும்,
அலறல்களாலும், வலிகளாலும்
நிரம்பி வழிகின்றன.
கட்டத்தாலும் கட்ட.
நோயுடன் நோய்தாங்கியவரும்,
தாங்கியவர்களைத் தாங்கியவர்களும் என
வெளிப் பார்வையாளர்களால்
முற்றம் எப்போதும் நிரம்பி வழிகிறது.

நிரம்பி வழியும் மருத்துவ மனைகளில்
நோயுற்றவர்களை விட ஆரோக்கியமானவர்களே
அதிகம் காணப்படுகின்றனர்.

பார்வையாளர்களாக, உடன் வந்தவர்களாக
மருத்துவராக, பணிப்பணிகளாக
செவிலியராக கணினி முன்
சீட்டெழுதுபவராக
கணக்கெழுதுபவராக
ஆரோக்கியமானவர்களால் சமூகப்பட்ட நோய்கள்
சற்றே
பீதி அடக்கின்றன.

அனைவரும் இணைந்து போராட்கின்றனர்
நோய்கற்றவரும், தடுக்கவாமாக
மரணத்தை அருகில் அமர்த்தி இருப்பவர்களும்மாக
முற்றம் நிறைந்து நெளிகிறது.

நோய், போராட்டத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறது.
மல்ல வெளியேறிச் செல்ல எத்தனிக் கிறது.

ஆனாலும்,
வசதி கருதி இருப்பிடத்திலேயே
தங்கிக் கொள்கிறது
கட்டாயமாக விரட்டி அடக்கப்பட்ட

நோய்க் கிருமிகளோ -எனில்
காலம் பார்த்துக் காத்துக்கிடக்கின்றன
மருத்துவ மனயின்
வளியில், தருவில், சாப்பாட்டில்,
சாக்கடையில், இராமலில், மத்திரத்தில்
மலத்தில், சளியில்.
வரிசையாய் நிற்கும் வாகனத்தின்
இடையிடையே ஆள் தடே அலகைகின்றன
கிருமிகள்.
தாக்குதல் அறியாப் பலரும் தன்னுடன்
எடுத்துச் செல்கின்றனர் சில கிருமிகளையாவது.
வளர்ப்பு மிருகமென அது விஸ்வரூபம்
எடுக்குமா? அல்லது யாசிப்போன் என
விரட்டி அடிக் கப்படுமா?

2

உடலெங்கும் சீழ் வடிகிறது
வெட்டுண்ட ரப்பர் மரமென
தண்ட மரம் என ஆங்காங்கே
வளள்ளை திரவம் மலேரூந்து கீழாய்.
கீறிவிட கீறிவிட, இன்னமும்
விரவையாக் கீழிறங்கி வருகிறது.
வழிகிறது, துர்நாற்றத்துடன்.
நோயுற்றவன் எண்ணுகிறான்,
உடல் ஒரு நோய்க் கிடங்கென்று.
'ஊத்த சரீரம்'
பட்டினத்தாரும் பலரும் சொன்னது
சரியென்று எண்ண....
தொடர முடியாத வலி பட்டினத்தாரைப்
பறந்தோடச் செய்கிறது.
நிரம்பித் தளும்பும் வலியை
எந்த துவாரத்தின் வழியே வளியேற்றே?
துவாரங்களால் விரும்பப்பட்ட இவ்வூடல்
துவாரங்களால் நிரம்பப்பட்ட இவ்வூடல்
துவாரமின்றித் தவிக் கிறது.

வலியை வளியேற்ற இயலாமல்
மயங்கிச் சரிகிறது உடல்.

நீ லச்சுழல் ஒளிர் விளக்கு தலையில்
சுழல், நீ ளமாக
விட்டு விட்டு சுழல் ஒலியிட்டு
வலி நிறைந்த உடல் பகைகளைக் கடத்திக்
கொண்டு சிலெலுகிறது-வாகனம்
தன் சக்கரங்களின் ஊடாக
மருத்துவ மனகைக்கு
இறப்போ, பிறப்போ இன்ன பிறவோ
வலி அடத்த பகைகள் கிடத்தி
இருக்கிறது உள்ளே, ஆரோக்கியத்தின்
உறவுகளுடன் கட்ட.
பெரு நகரங்களில், பெரிய தருக்களில்
மட்டுமல்ல --
எல்லா வீதிகளிலும் அலறி அலறி
பயணிக்கிறது -தருவின மீதும்
விபத்தில் -வீட்டின் உள்ளும் வளையிலும்,
ஏதேதோ இடங்களில் வலியின்
அலறலும், முனகலும் -நிறைந்து, உறைந்து
வலி நீங்குமா? உயிர் நீங்குமா?
பயணிக்கிறது வாகனம், வாகனங்கள்
எப்போதும், எங்கெங்கும்.

3-

மதுக் கடகைகளிலும், மருத்துவ மனகைகளிலும்
நிறைந்திருக்கிறது பெருங்கட்டம் -எப்போதும்.
மக்கள் கட்டம்.
மருத்துவமனகைகளிலோ ஆண்கள்,
பெண்கள், அனத்தது வயதிலும்
சுழந்தகைகளும் கட்ட.
உடலுக்குள்ளும் வளையேயும் நெரிசலில்
சிக்கித் தவிக்கிறார்கள்.

மதுக் கடகைகளிலோ
பல பருவத்தினர் ஆண்களே
அநகேமாக.
மருத்துவ மனகைகளில் வலிப்பகைளாக
உடல்கள், வலிகளின் இடையே
நீந்தி, நீந்திக் கடக்கின்றன.

Written by - கிருஷ்ணாங்கினி -

Sunday, 08 February 2015 08:06 - Last Updated Saturday, 14 February 2015 12:16

மதுக்கடகைகளோ எனில் மிதக்கும் உடல்கள்,
மின்னி மின்னி மறையும் ஒளிகளில்
வலி மறந்து பயணிக்கிறார்கள்
மக்கள்.

மதுக்கடகைகளிருந்து மறந்த
வலிகளிலிருந்தும் மீண்டு
வயிறு வீங்கி வலி நிறைந்து
மருத்துவ மனநோக்கி
வருகிறார்கள் குடிமக்கள் -
என்றாவது ஒரு நாள்
கண்டிப்பாக.

உற்றாரும், உறவினரும்
மீட்டெடுக்க.

மருத்துவ மன்கைளிலிருந்தும் -மதுக்
கடகைகளுக்கு சனென்று மீள்கின்றன,
உடல்கள்.
முன்னொரு நாள் உடல் என்றிருந்த
ரத்தமும், உடன்த பாகங்களாக
அந்த இறந்தகாலப் பெட்டகத்தினை
அடக்கிப் பணை பாதுகாக்கும்
ஒரு சிலர்?

மருத்துவ மன்கைளில் கழிவு
நீர்த்தொட்புகளையும்,
அடத்த சாக்கடகை குழிகளையும், அள்ளி எறிய
ரத்தமும், பிரசவ அறையின் வளையறைய
பணிக் குடக் கழிவுகளையும்
மாதவிடாய்ப் பஞ்சுகளையும், மலத்தையும்,
மப்திரத்தையும், சீழ் வடியும் நாற்ற கட்டுத்
துணிகளையும் பிசுபிசுக்கும் அள்ளிய கைகளை
மறக்க ஒரு சிலரனும் சனென்று
திரும் பலாம், உடலால் மதுக்கடகைகளுக்கு
மிதக்க நினவைகள் மறக்க.

4-

எல்லோரும் குறும் குறும் நடுகு குறும் குறும்
கடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.
நோயற்றவர்களைத் தாங்கிக் கொண்டும்,
நோயற்றவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டும்
இடையில் அறையை நோக்கி
செலுத்தப்படும் ஒரு படுக்கை,
சக்கரங்களின் மலே கிடத்தி
கடத்தப்பட்டதுக் கொண்டிருக்கிறது.
ஒரு வலி நிறைந்த பை.
வலி நிறைந்த அந்த உடலிலிருந்து
அவ்வப்போது விசிறி எறியப் படுகிறது-சுற்றிலும்
பெருங்குரல்-கதைக்கி-கதைக்கி
அக்குரல் தடித்த பிசுபிசுத்த வள்ளைக் கயிறென
மருத்துவ மனையின் சுவரெங்கும்
அறையுந்து நீளமாக அப்பிக் கொள்கிறது.
சிலந்தி வலையென அந்தக் கயிறோ யார் கண்களும்
காதுகளும் எட்டாத அந்த ஓட்டும் ஓலிக் கயிறற்றை
எல்லோரும் கடந்து கடந்து செல்கின்றனர்.
கைகளால் விலக்கி விலக்கி நோயற்றவர்கள் வலியுடனும்,
நோயற்றவர்கள் அரோக்கியத்துடனும்.
அசையாது நிலையாக அந்த ஓலிக் கயிறு
அந்தரத்திலும் வலையென எழும்பி
சிக்கவகைக் கமுயல்கிறது.
கடக்கும் உடல்கள் சிக்காமல் ஊடாருவிச்
செல்கின்றன,
உலகமெங்கும்
உடல்கள், உடல்கள்...

5

வயதான வலி நிறைந்த பை ஒன்று
நெஞ்சைத் தடவியப்பி-கண்களில்
மிரட்சியுடன் கட்டுண்டு கிடக்கிறது,
பயத்தில், சக்கர நாற் காலியில்.
ஓட்டி வரும் ஒருவருடன் இன்னமும் சிலருமாக ஒரு சிறு
கட்டம் உள் நுழைய எத்தனிக்கிறது.
மருத்துவ மனையில்,
மருத்துவர் அறக்கைகள்
காத் திருக்கும் பல வலிகள்
பலவிதம்,
வயதான உடலில் வலியுடன்
பயம் மீறுகிறது.
அலறத்தொடங்க ஆயத்தம் செய்கிறது உடல்.
பாரத்தும் பழகிப் போன ஓசைகள்
இவ்வை, யாரையும் அசைக்கவில்லை.
உள் செல்ல சிறு கட்டமும் உடன் செல்ல

நோய்ப் பகைக்கும், உடன் ஒரு உடலுக்கும் மட்டுமே அனுமதி
மற்றவை மறுக்கப் படுகின்றன.
சற்றே விலகி இரவும்
முறை வந்தபின்
உள் நுழைகிறது, வலியற்றும்
வலியுற்றும் இரவு உடல்கள்.

இளைஞர் ஒருவன்
மிடும் கான தோற்றத்தில் -சற்றே
தயங்கிய
நடையில், நல்ல தரமான உடையில்
காலணிகளும், கழுத்தில் கட்டப்பட்ட டயூடனும்.
உடன் ஒரு நண்பனுடனும், மருத்துவ மனையின்
உள் நுழைகிறார்கள், இந்த-சிறு
கட்டத்தின் இன்னமும் பலருடன்
இணைந்து காத்திருக்கிறார்கள்,
மருத்துவ மனையில், மருத்துவர் அறை வாயிலில்.
முறை வரும் வரை விளையாட்டு, அலுவலகம்,
வீட்டு, படித்தது, பிடிக் காத்தது
விரிவாக எல்லாவற்றையும்
பசே எண்ணினாலும் அவ்வப்போது -வலி
முகத்தில் சிறு சூழிப்பு
தெறிப்பு சட்டைபட்டைகள் சற்றே
தளர்த்திவிடப்படுகின்றன.
எங்கும் நிறைந்திருக்கும்
காற்றை இன்னமும் கொஞ்சம்
உள்ளிழைக்கும் முயற்சியில்
ஆனாலும் கட்ட.
வயோதிக வலி நிறைந்த உடல் மருத்துவர் அறையில்
சிறு கட்டமோ எதிர்பார்ப்பும் தவிப்புமாக
ஏதும் இல்லை. வற்றுறு பயம். கொஞ்சம் வலியுடன் இணைந்தே.
ஆசுவாசம் வலிப்பையின் முகத்தில்
ஏமாற்றம் சிறு கட்டத்தில்.

அடுத்து சலெல்ல வண்பியது
ஷ்டுமும் டயூமும் அணிந்த இளைஞன்
தன் நண்பனுடன் உள் நுழைய,
சில மணித்துளிகளில்
பரபரப்பு தொற்றிக் கொள்கிறது,
மருத்துவமனையில்
-மருத்துவர் அறையில்
செவிலியரும், மற்றவர்களும்

எல்லா பட்டன்களையும்
அவிழ்த்து விட்டு-நடுஞ்சை நீ விக்
கொடுத்து, அழைத்துச் செல்கின்றனர்-சக்கர நாற்காலியில்
உடன் செல்லும் நண்பன் முகத்தில் கலவரம்.
யார் யாருக்கு சொல்ல வேண்டும்?
எந்த எந்த தொலைபேசி எண்கள்
மிக முக்கியமானவை?
ஏது அறியவேண்டும்? என் செய்வனே?
வலியுடன் சேர்ந்த வதேனையும்
பயமும் அப்பிக் கொள்கிறது.
படக்கை கொணர்ந்து கிடத்தி
செலுத்துகிறார்கள் உடலை
சக்கரத்தின் மீதாக
மருத்துவ மனையில், மருத்துவர் அறையிலிருந்து

மருத்துவ மனையில்
மருத்துவரின் அறையில்
மருத்துவ சீட்டுடனும் கட்ட-பயமும்
பயமின்மையும் பதட்டமும். ஏமாற்றமும்
சேர்த்தே விநியோகிக் கப்படுகிறது.

வயதின் எண்ணிக்கை எப்போதும்
எல்லா உயிர்க்கும் ஒன்றே போல
கட்டிக் கொண்டே செல்கிறது.
ஏற்கனவே கணக்கிட்டு வைத்திருக்கும்
காலங்களுக்கு ஏற்ப
மாதத்திலும், வருடத்திலுமாக
நம் அறிவுக்கு எட்டியபடி-ஆனால்
மரணம் மட்டும் வரிசையின் கதியை உடனே
காற்றைப் போல தன் விருப்பத்திற்கு
தேர்ந்தெடுக்கிறது உடல்களை.

நானோ எப்போதும் போல எல்லாவற்றையும்
பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்
கயைறு நிலையில்.

வீட்டு வன்முறையும், விபத்துக்களும்
யுத்தமும், சாதி-மதக் கலவரங்களும்

ஆணவமும், ஆசையும், இயற்கைப்
பரேழிவுகளும் கபட
வலியற்ற உடல்களான வலியுற்ற உடல்களாக,
வற்று உடல்களாக மாற்றத் தயாராகிவிடுகின்றன.
அப்போது மருத்துவமனைகள்
நிரம்பி வழிகின்றன-போதிய
மருத்துவரும், மருந்துகளும் அற்று.
நோயற்ற நல உடல்கள் வலியற்ற
திட உடல்கள் வலி நிறைந்து ஓலமிடும்
நோயுற்ற உடல்களாக மாற்றப்படுகின்றன,
வலிந்து ஓரே நேரத்தில்.
வலி நிறைந்த கபடங்களும், தூர் நாற்றங்களும்
நிரம்பி வழிகின்றன,
காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு
எல்லா திசைகளிலும்.

PAINFUL AND PAINLESS

1.

As pain filled air bags
People come climbing the stairs
With men, women, children,
With groans, screams and pains
Ever overcrowded.
The corridors and verandas
are always filled with
patients and those who bring them
holding, carrying and those holding those
holding the diseased....

Those who have come as visitors,
those accompanying the ailing
Nurses, sitting in front of the computer
and writing prescriptions, Accounts
_ so the diseases surrounded as they are
by the healthy ones
turn a little frightened.
In the overflowing hospitals

All join hands and fight
to drive away the diseases
and to prevent their onslaught.
With these lot and those

having death seated next to them
the corridor sways
filled up to the core.
Fearing the intense protest,
ailments attempt to depart.

Yet, for comfort's sake
It stays on.
The viruses chased away
Wait for time opportune.
Outside the hospital,
In the street, food
gutters, cough, urine, excretion, phlem
in between the vehicles standing in rows_
they keep looking for prospective persons.
Unaware of the impending attack, people in
large numbers
carry on them at least several viruses.
Will they grow as pet animals
in demonic proportions? or
driven away as beggars?

2.

Puzz oozing all over the body.
As felled Rubber tree as 'Thandu Maram'
White liquid here and there
Flowing downward.
With each clinical scratch
It streams down in haste.
Seeps and spreads.
The patient ponders:
The human body is but a warehouse of diseases
True what Saint Pattinathaar and many others
had observed _ "Rotten body" , So muses he.
The pain proving unbearable
Chases Patinathaar away.
Through which hole to release
This brimming pain?
This body so desired by holes

This body so full of holes
Suffers acutely for want of a whole
Unable to release the pain
The body swoons falling to the ground.

Blue revolving light so bright on top, going round and round
Sounding horn, elongated, every now and then,
With pain-filled air-bags lying inside
The vehicle carries them all
Upon its wheels to the hospitals.
Death, birth or something else
The pain-filled air-bags
Lie inside, in the company of their healthy kith and kin.
Not just the big cities, along the highways
But through all streets and lanes the vehicle
go screaming.
On the street too – in an accident,
inside and outside the home,
in different corners, different places
The wails and screams of pain and its groan
Brimming frozen...
Oh, will there be relief from pain?
Or will the very life take leave?
Ambulance is on the move for ever.
Always; everywhere....

3.

Huge crowds inside wine shops, hospitals – ever so.
In hospitals, however, men and women of all ages; even children-
Caught jam-packed within and without
Suffering acutely.
But, in the wine outlets
It is men alone mostly – very young, young,
Old, too old....
In hospitals human bodies
as bags full of ailments. swimming amidst
the sea of pains.

But, in bars bodies are afloat
Amidst flickering spells of light
People journey
Blissfully forgetting the pain.
Even from hospitals human bodies
Visit the wine shops
And safely return.
Are there a few
Who preserve so safely
That casket of the past
With blood and broken organs
That was once befitting
The term body....?
It bangs against the
Entire stretch of the
Hospital wall as thick
Sticky white rope
And stays glued.
As spider-web the rope
Sticks on unseen unheard
Oh, everyone goes past the sticky string of sound.

The ailing ones pushing them aside in pain
to make way and the healthy ones, so firmly.
The string of sound firm,
Unshaken
Rising above as a web
Attempts to entrap.
The bodies moving past
Elude its clasp and pierce through
Bodies everywhere....
All over the world
Bodies...bodies...
A pain-filled bag
Is being thrown off
Out of that body- all around.
Wail unbearable rising, oh! rising_
those from the placenta in the delivery room.
Sanitary napkins, shit, urine
And stinking bandage-clothes
And the hands that had to collect
All that and more.....

4.

Everyone is moving fast
Criss-crossing,
Holding the ailing ones
and going past those healthy
in between a stretcher being pushed towards a room
is lying atop the wheels.
An elderly pain-filled air-bag
Lies there, eyes blinking
Hands on its chest
Fear-filled, huddled in a wheel-chair.
With the person pushing it
some more pursuing
A crowd tries to get in.
In the hospital, inside the doctor's cabin
pains innumerable lie in wait.
In an aged body competing with pain
proves unbearable.
The body gets ready to scream.
Familiar sounds; noises.
They don't stir anyone there.
With the ailing one entering inside
And the small crowd too
Attempt to accompany
The ailing and just one more body alone
Are allowed inside.
The rest were denied permission.
Just wait for a while.
When their turn comes
The pain-filled and the painless
Bodies step in.
A young young man there
Handsome looking
His walk little hesitant,
Clothed in classic attires
With shoes and tie in tact,
Along with his friend
Enter the hospital.
And they wait for their turn
In the company of the small crowd
And many others.
In the hospital, at the
Entrance of the doctor's cabin,

Till their turn comes
Sports, office, home,
Books read, things disliked
_ so though wished to talk at length
Everything,
With pain pricking every now and then,
Their faces twist
The shirt buttons are loosened a little
In an effort to inhale
Some more air that is everywhere.

Yet,
The aged, pain-filled body
Inside the doctor's cabin
The small crowd restive in anticipation.
Nothing. Mere fear. With pain accompanying
Relief on the countenance of the Pain-filled bag.
Disappointment comes to prevail
In the small crowd.

5.

Next to go is the young man
Wearing shoe and tie.
Getting inside with his friend,
In a few minutes the place turned chaotic
in the hospital, inside the doctor's cabin
The nurses and others releasing all buttons,
pressing the heaving chest
Takes him in a wheel chair
In the face of the friend accompanying
Fear widespread...
Whom all to tell? Which ones are important?
Telephone numbers?
Oh, I know nothing... what to do now?
Coupled with pain, fear and anguish
Grip him
Bringing the stretcher
they push ahead the body
upon the wheels in the hospital

from the doctor's cabin.

In the hospital, in doctor's cabin
Along with prescription – fear,
Fearlessness, agitation, disappointment
Are also being offered.

The number of years of our age
Keeps increasing equally for one and all.
According to one's time, calculated beforehand
In months and years
As our intelligence can decipher – but
Death alone, disrupting this alignment destined
Just like air, chooses bodies as suits
Its whims and fancies.
I, as usual, remain
Observing everything
In utter helplessness.

Domestic violence, accidents, wars, communal riots
Arrogance, haughtiness, avarice,
Natural calamities are all set to
Turn pain-free bodies into pain-filled ones.
Empty; lifeless;
Then, hospitals become overcrowded.
With doctors and medicines proving scarce
Hale and healthy bodies, free of disease
Are converted into ailing ones – forcibly, simultaneously.
Screams filled with pain
And stinking smells, swell
Piercing the air
Everywhere.

(English Translation : Latha Ramakrishnan)

'□□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□□

கவிதைகள் எனது, கையெழுத்து கணவருடையது.

1- நகர்ப்புறங்களில் பெரும்பாலும் நாம் வசிக்கும் இடங்கள் ஒரு பெரிய சதுரத்தில் உட்கட்டங்களாக, சிறு சதுரங்களை உள் அடக்கியதாக இருக்கிறது.

பெரும்பாலும் அறைகளின் இடையில் படிகள் கிடையாது. வாசலில் ஏறி வர படிக்கட்டுக்கள் இருக்காது. அடக்கங்களில் மாடிப்படிக்கட்டு ஏற வேண்டிய தவேயும் இருக்காது. மின்தட்டிக்கிகள் இருக்கும். மின்தட்டிக்கிக்குள் செல்லவும் கால்களுக்கு படிகள் தடையாக இருக்காது. சமதளம் எங்கும். தனிவீடுகளில் சில வாசல் படிகளும், பின் புறத்தில் செல்ல சில படிக்கட்டுகளும் இருக்கலாம்.

கடைகளுக்கோ மருத்துவமனைகளுக்கோ, கலியாண மண்டபங்களுக்கோ, கோவில்களுக்கோ செல்லும் போது அங்கு இருக்கும் அரை, ஒரு அங்குல மடிகளில் ஏறக்கூறைய எல்லோருமே தடுக்கிக் கொண்டு சிறிய அதிர்ச்சிக் கும் ஆளுவார்கள்.

கிராமங்களில் இன்னமும் வீடுகள் ஏற்ற இறக்கங்களான இருப்பதைக் காணலாம்.

சிறு சதுரத்தை உள்ளடக்கிய குடிசைக்கும் கட்ட ஓர்பு படிகளும், சில மடிகளும் உள்ளங்களும் அறையைப் பிரித்தெடுக்கும் விதமாக இருக்கும்.

நாங்கள் கும்பகோணத்தில் வாழ்ந்த, நபுறாண்டுகளைக் கடந்த வீடு பலவகையில்

உள் புறம் மாற்றங்களை உள்ளடக்கியது. சில படிகள். சிறு திண்ணை, பெரிய திண்ணை, சில படிகள், சில இறக்கங்கள், குறுகிய வழி, பரந்த வெளி, வானம் உள்ளே தரையும் படியான திறந்த முற்றம், கிணற்றடி, அதன் பின், அதன் பின் என்று எதிர்பாராதபடி, எல்லாக் கோணங்களையும் உள்ளடக்கி இருக்கும். வாழ்க்கையைப் போலவே ஏற்றமும், இறக்கமும், கதவுகளற்ற ஆர்ச்சும், கம்பிகளாகக் கிடையே திறந்த தரையும், விரிந்தும், குறுகியும் இருக்கும்.

2. மொழி என்பது தோன்றி அது ஒரு வரையறைக்குள் வகைக்கப்பட்டது, மனம்மேலும் சிறிவா பற இலக்கணம் போன்ற கட்டுகளையும் கொண்டதாக முழுமையாகப் பெற்று பூழ்க்கத்தில் இருக்கிறது. எல்லோரும் எல்லோரிடமும் முழு சொற்றொடர்களாக எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட காலம் தற்போது சிறிது சிறிதாக மறைந்து கொண்டுவருகிறது. மொழி குறுகுச் செய்திகளாகவும், மின் அஞ்சலாகவும் வடிவெடுத்து இருக்கிறது. உச்சரிப்பைக் கொண்டே சொற்களும் வாக்கியங்களும் கையாளப்பட்டதொடங்கியும் விட்டது. இன்னமும் இது தமிழுக்குள் நுழையவில்லை

எனினும் ஆங்கிலத்தில் B 4 U என்று படிக் கும் பொழுது அதன் பொருள் உணரப்பட்டாலும் கட்ட, எல்லா எழுத்துக்களையும் உபயோகப்படுத்தி முழுமையாக எழுதுவது, அதுவும் கையினால் எழுதுவது என்பது தவேயற்றது என்ற எண்ணமும் இளைஞர்கள் மத்தியில் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. பள்ளிக் கல்லூரிக் தரேவர்களும், அதை எழுதும் மாணவர்களும் இன்னமும் கைகளால் எழுதும் முறைக்குள் அடங்கியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பணிக் கான தரேவா எழுதுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். படிக் கும் பருவத்தில் எழுத்து வலை இருக்கிறது. அதுவும் இல்லாவிட்டால் கைகளால் எழுதுவதற்கு தவே இன்னமும் இல்லாமல் போயிருக்கும்.

கடித இலக்கியம், எழுதி வதைத் தழுத்துக்களின் மலம் வரலாறு என்பது உலகில் எல்லா மொழிகளிலும் ஒரு பொக்கிஷமாக கண்டெடுக்கப்பட்டதுக் கொண்டே இருக்கின்றன.

கையெழுத்துக்கு ஒரு முதன்மை கொடுத்து கவிதை நில் ஒன்றைக் கொண்டாலாம் என்று நானும் என்கணவர் நாகராஜனும் முடிவா செய்தோம். ஏற்கனவே பலராலும் கையாளப்பட்ட உத்திதான் இது என்றாலும் கட்ட, அதை அச்சேற்றி நில்லாக் க முனைந்தோம்.

கவிதைகளைத் தரேந்தெடுத்த பின் அதை வரிசையாய் காகிதத்தில் பதிவா செய்தார் நாகராஜன். அவர் சனென்னை ஓவியக் கல்லூரியில் பதித்தவர். கையெழுத்தும் நன்றாக

Written by - கிருஷ்ணாங்கினி -

Sunday, 08 February 2015 08:06 - Last Updated Saturday, 14 February 2015 12:16

இரூக்கூம் . மொத்தக் கவிதைகளையும் எழுதி, பின் அவற்றை சிறியவை, பெரியவை என்று பகுத்துக் கொண்டோம் . பெரிய பெரியதாக தொடர்ந்து இரூந்தால் கவிதை வாசிப்பில் சலிப்பறேபடலாம் . மறுபடியும் கவிதைகள் சிறுதும் பெரிதும் அடக்கி எழுதி, பின் கவிதைகளை காண ஓவியங்கள் , கவிதை சாராத உதிரி ஓவியங்கள் , பொருள் தராத அழகுபடும் கோடுகள் என்று வரந் து கொண்டார் . கவிதைகளைப் பிரிக்க சங்கிலி போன்ற தொடர் கோடுகள் வரந் தார் .

எழுத்துக்கள் மறுபக்கம் உறிஞ்சிவெளியில் திரியா வண்ணம் தடித்த தாளில் ஓரோரூ பக்கத்தையும் இரூவரூமாக வடிவத்தை தோம் . அந் த அந் த வெற்று வணை பகுதிகளில் கோட்டோவியங்கள் இடம்பெற்றன . ஓரூ எழுத்து தவறானாலும் அந் த முழுத் தாளையுமே மறுபடியும் வடிவமைக்க வணைபிவரூம் . டலெிட் சயெ்து மற்றொரூ எழுத்தை மலேறேற்ற முடியாது . இவ்வாறு, ஓரூ ஆண்டுகூம் மலோகத் தொடர்ந்து பதிவூ சயெத் தோம் .

பின் பக்கங்களகைக் கணக்கில் கொண்டூ (ஃபாரம்) மறுபடியும் முழுப் பக்கத்திற்கூக் கோட்டொவியங்கள் வரந் து இணைத்துக் கொண்டோம் . உள்ளே முழுவதும் கரூப்பு வளையலில் இரூப்பதால் , அட்டயையூம் கரூப்பு வளையலையே வடிவமைத்தோம் . முன் அட்டயலில் இரூப்பது, பின் அட்டயலில் இரூப்பது இரண்டூமே நாகராஜன் எனனை வவெவ்றே பழமுதூகளில் வரந் த ஓவியங்கள் . கயைமுத்து மிகவூம் சிறிய அளவிலாகி படிக்க முடியாமல் போய்விட்டால் , என்ற எண்ணத்தில் நபலின் வடிவத்தையூம் 1/4 கர்வூன் அளவூகொண்டூ சற்றே மாறுபட்ட அளவில் உரூவாக்கினோம் .

எங்கள் பரூசகைக் கூ மிகவூம் ஒத்துழைத்தார் சகேர் ஆஃசெட் உரிமயாளர் . கோட்டொவியங்களூம் எழுத்தும் மறுபக்கமூம் ஊடூரூவித் திரியா வண்ணம் கெட்டித் தாளில் அச்சடித்துக் கொடூத்தார் .

தற்கால கணனி இதற்கூ பெரிதூம் உதவியது . அளவை சிறிதூ படூத்த , பக்கங்களளை ஸ்கனே சயெ்து அடக்க என்று . 2007இல் நபலை வெளியிட்டோம் .

(நனறி: கவிஞர் கிருஷ்ணாங்கினியின் முகநபல்)

17-10-1913-17-11-2013

1913ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் ஒன்றாம் ததேதி, ஒன்பதாவது குழந்தையாகப் பிறந்தார், சம்பிரணமென் கிற எழுத்தாளர், பரிசணி. அவர்கள் பெற்றோருக்கு மொத்தம் பத்துக் குழந்தைகள். அப்பா ராமசாமி அய்யர், தமிழ் பண்டிதர். பழநியில் 20 ஆண்டுகள் ஆண்கள் பள்ளியை தன் சொந்த பணத்தில் ஆரம்பித்து நடத்திவந்தார். பின் சொத்துக்கள் அழிந்துவிட்ட நிலையில் அந்தப் பள்ளியை அன்னிபெசண்டிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். தாயார் சீ தாலட்சுமி அம்மாள். கணவனின் தமிழகைக் கட்டைக் கட்டைத் தமிழ் சய்யுள்களுக்கும் பொருள் கற்றுத் தரும் அளவுக்குப் புலமை பெற்றவர்.

ராமசாமி அய்யர் (1864ல் பிறந்தவர் இவர்) எழுதிய தாலக்காப்பியத்திற்கான எளிய உரை எங்கள் வீட்டில் 1964 வரை இருந்தது, அப்போது எனக்கு வயது 14, அந்த சமயம் நாங்கள் கணியூரில் வசித்து வந்தோம், கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்தது. என அம்மா சம்பிரண அம்மாவைக் கோ அதை நல்லாகக் கொண்டுவர விருப்பம். அக்காலங்களில் அது பெரியவிஷயம். தாத் தாவை நான் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும் அவரைப் பற்றி நிறையக் கட்டைப் புகழ். 'மடித்து வைத்த துணி மடி, வீழ்த்துப் போட்ட துணி விழுப்பு' என பாராம். கோவில் களுக்கு வணிகக் கொள்கை இறவைவிடம் லஞ்சம் கொடுத்து காரியம் சாதித்துக் கொள்ளுதல் போன்றவை தாத் தா காலத்திலிருந்தே எங்கள் வீட்டில் கிடையாது. பரிசணி அம்மாவின் கொள்கைகளும் கருத்துக்களும் இதனை ஓட்டியதேன இருந்தன.

1927ல் தனக்குக் கிடத்தை ஓய்வு நேரத்தைத் தமிழில் கவிதை எழுத உபயோகித்தார் அம்மா. நாங்கள் ஒன்பது குழந்தைகள் அம்மாவைக் கு. ஓய்வு நேரம் எப்பிக் கிடத்தைத் தோ திரியாது. அப்போது ஆரம்பித்த வாசிப்பும், எழுத்துப் பதிவும் இன்று வரை தொடர் கிறது. 85 ஆண்டுகளாக ஏறக் குறையை எல்லா நிகழ்வுகளையும் தனக்குத் தோன்றிய வடிவில் கவிதையாகவோ, கட்டுரையாகவோ, சிறுகதையாகவோ கண்டவை, கட்டவை, என பதிவுச் சய்யுள்களார். நாட்டுப்பற்று, சூதந்திரப் போராட்டம், காந்தி வந்தது, பெண்கல்விக் காக்கை கட்டை, பெண்களுக்காக மாதர் சங்கம் நடத்தியது

என்று தொடர்ந்து இயங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார். பாரதி கலகைக் கழகத்தில் இணைந்து தனது மகன் கே.வி. ராமசாமியுடன் வீட்டில் கட்டடங்கள் நடத்தியது என, கவிதை பரிசு வாங்கியது என நிறைய நிகழ்வுகள். நவீன இலக்கியவாதிகளாக இருக்கும் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் பலரையும் அம்மாவைக் குத்திரியும், அவர்களின் எழுத்துப் பதிவுகளின் கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியதாக. நரே பச்சேசும் உண்டு.

'ஸ்பிரோ' (sparrow) அமைப்புக்காக அம்மாவை 'அம்பை' நரே காணல் செய்ய வந்திருந்தார். 'அம்பை' அம்மாவின் பச்சேசிலும், எழுத்திலும் ஒரு பொறியைக் கண்டார். தனது நில் காலச்சுவடு பதிப்பகம் மலம் தான் முதலில் வரவேண்டும் என்று அம்மாவிரும்பினார். ஏற்கனவே, எஸ்.வி.ராமகிருஷ்ணன் மலம், சந்திர ராமசாமியைக் கேட்கச் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் அது நடக்கவில்லை. 'அம்பை'யின் முயற்சியாலும், முன்னுரையாலும், அம்மாவின் முதல் புத்தகம் (அம்பை அம்மாவின் தன் வரலாறு போடலாம் என்றார். ஆனால் அம்மாவோ தன் கவிதைத் தொகுதி காலச்சுவடு மலம் வளிவர வேண்டும் என்று விரும்பினார்.) அவரது 90வது வயதில் -2003ஆம் ஆண்டு- "பிரணி கவிதைகள்" நில் 'காலச்சுவடு' வளியீடாக வந்தது. அம்மாவும் நானும், இன்றுவரை அதை நன்றியுடன் நினவை கரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த நில் பரவலான கவனத்தையும், அதற்கான பணத்தையும் 'காலச்சுவடு' மலமாக நிறையவே பெற்றுத் தந்தது. (அதுவே ஒரு தவறான புரிதலுக்கும் காரணமாயிற்று மற்ற உறவினருக்கு. இப்படித்தான் நிறைய பணம் கிடைக்கிறது இலக்கியம் மலமாக என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது.) அதற்கு முன்னதாகவே நானும், என்கணவர் நாகராஜனும் அச்சிலும், இண்டிர நெட்குழும்பங்களிலும் அம்மாவின் படப்புகளைத் தொடர்ந்து வளியிட்டதுக் கொண்டிருந்தோம்.

"பிரணி நினவைகளை" (அவரது தன் வரலாறு) எங்கள் சதுரம் பதிப்பகத்தின் மலம் கொண்டுவந்தோம். (2005) பின் சில காரணங்களினால், மணிவாசகம் பதிப்பகம் மலம் அம்மாவின் சிறுகதை தொகுப்பு 'பிரணி சிறுகதைகள்' (2009) என்னும் தலைப்பில் வளிவந்தது. அம்மா, தன் பாட்டிகளிடம் கேட்ட சிறுவர் கதைகளையும், தான் வடிவமைத்து தன் குழந்தைகளுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் சொல்லிய கதைகளையும் இணைத்து என்னிடம் 2008ம் (200 பக்கங்கள்க்கு) ஆண்டு நோட்டில் எழுதி கொடுத்தார். அண்மையில் வசந்தா பதிப்பகம் மலம் அம்மாவின் "செவிவழிக் கதைகள்" நில் வளியாகி உள்ளது. அவர் தனது எல்லா படப்புகளையும் கால வரிசைப்படி தொகுத்து நோட்டைகளில் பதிவு செய்து வைத்துள்ளார். 1937ல் பழனியிலிருந்து வளிவந்து கொண்டிருந்த 'சித்தன்' இதழ்களிலும், கோவையிலிருந்து வளிவந்து கொண்டிருந்த 'பாரத ஜோதி' இதழ்களிலும் அம்மாவின் சிறுகதைகள் வளியாகி உள்ளன.

அக்கால திரும்பப் பாடல்களைத் தன் சொந்த வடிவத்தில் பாட்டைகளாக இயற்றி, தொடங்கி இருக்கிறார் தன் கவிதை வளிப்பாட்டை. பின் அதே பாடல்களில் தசையத்தை கருப்பொருளாக கினார். 1936-38 களில் மகளிருக்கு ஹிந்தி சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார். தொடர்ந்து ஹிந்தியில் பதித்துக் கொண்டும் இருந்தார். சில ஆண்டுகளுக்கும் முன், வாஜ்பயீன் கவிதைத் தொகுதியை வாங்கிக் கொண்டுவந்து

கொடும் தனே. படித்துவிட்டு, அந்தக் கவிதைகளை மொழிமாற்றம் செய்து கொடுத்தார். வாஜ்பயீன் கவிதைகள் மரபு சார்ந்தவை எனவே அதை மரபுக் கவிதைகளில் தான் மொழிமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்று அழகாக செய்தார். அம்மாவாக்கு மறதி என்பதே கிடையாது. இன்று அவரின் ஒரு நோட்டு தொலைநுவிட்டது என்று சொன்னால் அந்த நோட்டில் இருந்தவற்றை வரிசை தப்பாது அனதைத்துக் கவிதைகளையும் மறுபடியும் எழுதி கொடுத்துவிடுவார். அதனால், தன்படபைபுகளில் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் சிறு மாற்றம் செய்திருந்தாலும் உடனே சொல்லிவிடுவார். அந்த சொல்லை தான் உபயோகித்ததற்கான காரணத்தையும் கூறுவார். 'சன்னை சங்கமம்' நிகழ்ச்சி 4ல் தானும் கலந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டார். மடேயேறிகவிதையும் வாசித்தார்.

2004ம் ஆண்டு திருப்பூர் சக்தி இலக்கிய விருதும், 2007ம் ஆண்டு பொற்றாமரை கலை இலக்கிய ஆய்வரங்கம் ஆண்டுவிழாவில் வழங்கிய தங்கப் பதக்கமும் இலக்கிய சுவைகைகான பாராட்டும் பெற்றார். எழுத்தாளர் ஜ.ரா.சுந்தரசேனின் இலக்கிய கட்டமான 'அக்கறையிலும் பங்கு பெற்று பாராட்டையும் பெற்றிருக்கிறார். கணையாழி, புதிய பார்வை, படித்துறை, அணி என்று இலக்கிய இதழ்களில் பலவற்றிலும் இலக்கிய பங்களிப்பு செய்திருக்கிறார். 'திண்ணை' இன்டெர்நெட் இதழ்களிலும் அவரது படபைபுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாட்டுப்பற்றும், காந்தி மீது மரியாதையும் விவகோனந்தர், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்றோர் மீது பக்தியும் கொண்டவர். எங்களை விவகோனந்தரின் படத்தின் முன்னால் நின்று 'பொய் சொல்லவில்லை நான் சொல்வது உண்மைதான்' என்று சொல்லச் சொல்லுவார். பொய் சொல்லியிருந்தால் நாங்கள் திரும்பவும் உண்மையை மட்டுமே கூறுவோம் அந்தப் படங்கள் மீது அவ்வளவு பக்தியும் மரியாதையும் எங்களுக்கு உண்டாகக்கூடாது இருந்தார்.

இன்று அதிகாலை 2மணி அளவில் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்த 'புரணி' என்னும் சம்பிரம் அம்மாள் கலையப் பதிவு அடந்தார்.

'பதிவுகள்' இணைய இதழ்க்கு அனுப்பியவர்: லதா ராமகிருஷ்ணன் ramakrishnanlatha@yahoo.com